

Na enkele jaren op een serieuze politieke discussiesite actief te zijn geweest en eindeloos mijn vrije tijd te gebruiken om Tweede Kamerdebatten te bekijken, kon ik in september 2007 als beleidsmedewerker van de VVD Statenfractie in Groningen aan de slag en daarmee een echt kijkje in de politieke keuken nemen, zo hoopte ik. Het was uit pure interesse, ik werkte immers als beeldend kunstenaar/goudsmid en docent edelsmeden en de gedachte om de politiek in te gaan was nooit in me opgekomen. Ik wilde graag weten hoe het in de praktijk werkt.

De arena vond ik direct erg interessant.

Na een mooi leertraject bij de fractievergaderingen, in de regio en vanaf de publieke tribune in de statenzaal én enige aanmoediging stelde ik me 4 jaar later in 2011 verkiesbaar en kwam in provinciale staten.

Los van het feit dat ik mijn grote angst voor spreken in het openbaar moest overwinnen, voelde ik me vrijwel direct als een vis in het water bij de collega statenleden, het college en de griffie en frequenteerde ik de ambtelijke gangen om uit te zoeken hoe zaken in elkaar zaten.

Ik voelde me thuis.

Het eerste debat dat veel stof deed opwaaien in juli 2011 ging over de financiële bijdrage van de provincie aan het nog te bouwen Groninger Forum. De VVD speelde daarin een sleutelrol en zette meteen de coalitie op scherp. Dat was een stevige vuurdoop voor een beginnend statenlid en kenmerkte de jaren die erna kwamen met veel inhoudelijk debat dat op het scherpst van de snede werd gevoerd, dwars door coalitie en oppositie. Het vergde veel, heel veel lezen, achtergronden bestuderen, gesprekken met andere partijen, de verhoudingen goed houden en zorgen dat je goed in de materie zat. Het was de beste leerschool om het politieke ambacht in alle facetten onder de knie te krijgen. Ik genoot ervan.

De klap bij Huizinge bleek de aankondiging van een zich in de loop der tijd ontwikkelende kluwen van ellende voor onze inwoners. Deze en de klappen die erna kwamen hebben voor een groot deel de agenda en de sfeer van de opvolgende jaren bepaald. Het was groter en ingrijpender, ook in de politiek, dan we ooit hadden kunnen verwachten en vroeg veel tijd, inzet en doorzettingsvermogen van iedereen: de politiek, de organisatie, Gedeputeerde Staten, maar zeker ook van de statenleden. Eigenlijk lag het boven onze macht, denk ik nu, maar iedereen ging gewoon aan de gang, en hoe!

Ik was fractievoorzitter geworden, er brak een nieuwe statenperiode aan in 2015 en als statenlid namens de VVD in de oppositie had ik het heel moeilijk.

Ik werkte keihard, probeerde met alle kracht mijn rol voor de belangen van de Groningers te vervullen, kwam op het ministerie van economische zaken bij de ministers, bij alle kamerleden, bij de medewerkers van ministers, in het torentje, haalde kamerleden naar Groningen, bracht veelvuldig werkbezoeken bij

gedupeerden, nam gasten uit Haagse mee, haalde de minister president meermaals naar Groningen, net als de ministers Kamp en Wiebes, las alle Rijksstukken over de gaswinning, ging de debatten aan, ontdekte de streken die politici elkaar, ook in deze zaal, kunnen leveren, maar zag elke maand figuurlijk de hoeken van de statenzaal, ook in de pers.

De VVD en ik als fractievoorzitter werden gezien als de plaatselijk verantwoordelijken voor het Haagse beleid. Dat mantra werd flink gebruikt. Daartegen vechten had geen zin, de fractie had het zwaar maar bleef een eenheid en harder werken en stug doorgaan was ons antwoord. Bij alle thema's en tijdens de debatten dacht de VVD-fractie constructief mee, dat bleef zo en dat gold ook als er in het college geen eenheid was over een belangrijk besluit.

Er zijn memorabele momenten geweest o.a. met betrekking tot het verdienmodel voor boeren, BlauweStad en Ring Zuid waarbij onze steun vanuit de oppositie een groot belang diende.

Onze benadering was altijd inhoudelijk.

Dat deze werkwijze werd gewaardeerd, bleek na de informatiefase na de verkiezingen van 2019 waarbij we als VVD werden gevraagd om deel uit te gaan maken van het te vormen College van Gedeputeerde Staten met mij als gedeputeerde.

Ik gaf mijn zelfstandig ondernemerschap op, mijn werk als docent edelsmeden en mocht meer dan 4 jaar een prachtige portefeuille vorm en inhoud geven.

Nooit had ik kunnen bedenken hoe mooi dit werk als bestuurder voor de publieke zaak kon zijn.

De rijkdom van een organisatie vol professionals die er alles aan doen om je te ondersteunen en je via alle aspecten van zorgvuldigheid helpen om een goed besluit te kunnen nemen. De teams, het plezier, de grappen, de mensen, de onderwerpen, de collega's en het hele speelveld buiten de deur, het voelde als "bestemming bereikt".

Ik hoop dat ik de verwachtingen waar kon maken en heb getracht een bijdrage te leveren aan de toekomst van Groningen. Oprecht kan ik zeggen dat ik intens heb genoten van alle aspecten van dit mooie werk.

Wat een eer om dit te mogen doen.

4 Jaar als medewerker van de fractie , 8 jaar als statenlid, 4 jaar als gedeputeerde. Van de eerste stappen in dit huis in het najaar van 2007 tot de laatste nu in juli 2023. Het was een reis van 16 jaar, waarbij de bestemming vooraf niet was bedacht, de motivatie intrinsiek lag in het verlangen iets te willen betekenen voor de toekomst van de inwoners van de provincie Groningen en waarbij ik reisde met reisgenoten, zonder wie ik nooit iets had kunnen betekenen.

Verantwoordelijkheid nemen en samenwerken, daar voel ik me bij thuis.

Commissaris, voor mij is op deze plek de cirkel nu rond.

Ik vraag u mij ontslag te verlenen als statenlid.

Ik heb alle vertrouwen in mijn opvolger Erik Jan Bennema die het stokje als eerste aanspreekpunt nu overneemt en door kan bouwen aan het reisschema, samen met allen die actief zijn in en buiten dit huis en wens u allen daarbij veel succes en wijsheid.

Ik dank u, de statenleden, alle medewerkers van de griffie, de verzorging, de technici, de ambtelijke ondersteuning in de breedste zin des woords en natuurlijk de directie, de mede gedeputeerden, bestuursadviseurs, de secretaresses en de mensen van de communicatie:

jullie waren geweldige reisgenoten. Reis vooral verder!

Dank jullie wel,

Mirjam Wulfse